

זהר הקדוש עם ביאור הפתח והפסוק

פרשת מצורע + גדל הפגם הנגרם מלשון הרע

דיבר סרה על אדם מישראל, ומשום כך **וַיִּתְחַזֵּי לְסַגְרָא** - נעשה ראוי להיות מצורע. והטעם שרוח הטומאה נשאבת בקרבו על ידי לשון הרע יותר משאר עבירות, **בְּגִין דְּהֵיִיא מְלָה בִּישָׂא** - כיון שהדיבור הרע שהוציא מפיו, **סְלָקָא** - עולה למעלה אצל החיצונים, כיון שאומנתו של נחש שהוא הסטרא אחרא היא לשון הרע, ובזה **וַאֲתַעֲר רִוְחָא מְסַאָבָא**

עֲלוּי, וְאִסְתַּאבָּא - וגורמת לעורר עליו רוח טומאה, ונטמא, ועל ידי רוח טומאה זו המתגשמת בקרבו, הוא מצטרע, ומבאר מדוע מתעוררת הטומאה על ידו, כי מי שהוא **אֲתֵי לְאִסְתַּאבָּא** - בא להיטמא על ידי חטא הלשון, **מְסַאָבִין לִיה** - מטמאים אותו מלמעלה. והטעם, כי **בְּמַלְה דְּלִתְתָּא** - על ידי הדיבור הרע שמדבר למטה בעולם הזה, **אֲתַעֲר מְלָה אַחְרָא** - מתעורר דיבור אחר למעלה, שהוא דיבור הסטרא אחרא שדרכו להוציא שם רע על השכינה במי הקדושה, אשר לכן הוא מתלבש במי שמדבר לשון הרע, כי בכך הוא יכול להוציא שם רע ולקטרג על השכינה.

כדי לבאר איך יתכן שיטמא האדם כל כך על ידי לשון הרע, מקדים לבאר ענין טומאת ירושלים לאחר החורבן.

פְּתַח רבי חייא **וְאָמַר** לפרש איך יתכן שתתאחד בו הטומאה כל כך עד שיהפך למצורע. ומפרש על פי מה שכתוב על ירושלים (ישעיה א כא) **'אֵיכָה הִיִּתְה לְזוֹנָה קְרִיָּה נְאֻמְנָה וְגו'** מִלְּאֲתֵי מִשְׁפֵּט צָדֵק לִין בְּה וְעֵתָה מְרַצְחִים. ומבאר, **מֵאֵן דְּהוֹת מְהִימְנָא** - מי שהיתה נאמנת **לְבַעֲלָה**, שהיא עיר הקודש ירושלים שלמטה בעולם הזה, והיא נקראת 'קריה נאמנה' כי היא היתה נאמנת להקדוש ברוך הוא והיתה מקבלת רק מן הקדושה. על כך מקונן הנביא, איך **אֶהְדַּרְת** - נהפכה לזוֹנָה, להיות כזונה שאינה נאמנת לבעלה ומקבלת את שפעה מאחרים, וכן ירושלים נהפכה ויונגת מכוחות הסטרא אחרא.

ומפרש מדרגות הקדושה שהיו שורות בירושלים בעת בנינה.

ירושלים היתה 'קריה נאמנה', כאשר היתה **'מִלְּאֲתֵי מִשְׁפֵּט צָדֵק לִין בְּה'**, שהיתה ירושלים מלאה בבחינות משפט וצדק שהיו לנים יחדיו אצלה. ומפרש, **'מִשְׁפֵּט' וְדַאי**, דא קודשא בריה הוא - זהו הקדוש ברוך הוא, שהוא התפארת הנקראת 'משפט'. ומה שכתוב **'צָדֵק, דָּא** - זהו **פְּנֹסֵת יִשְׂרָאֵל** שהיא מידת המלכות. כי ירושלים היתה 'קריה נאמנה'.

כאשר היו שרויים בה התפארת והמלכות שהיו מתייחדים אצלה שזוהו 'לִין בְּה'. ומבאר מה ארע לירושלים בעת החורבן כשטימאו את ירושלים.

וּבְגִין דְּאֲתַעֲרַת מְלָה אַחְרָא - וכיון שהתעורר דבר אחר לשרות במלכות, שהיא הסטרא אחרא שהתעוררה על ידי חטאות בני ישראל, **אִסְתַּלַּק מִנֶּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** - הסתלק מן המלכות הקדוש ברוך הוא, שהוא התפארת, ולא התייחד בה עוד עם המלכות. ואז **וְשָׂרְיָא בְּה רִוְחָא דְקִטְלוּי** - ושרתה במלכות רוח של רוצחים, שהם כוחות החיצונים שמהם באה הרציחה. **הָדָא הוּא דְכִתְיב** - זהו מה שכתוב בהמשך **'וְעֵתָה מְרַצְחִים'**, כי תחת שהיו לנים בה בחינות 'משפט

במאמר זה יבאר שהנשמה הווכה לעולם הבא מאירה שם על ידי התשובה, אך חטא לשון הרע אינו מתכפר בתשובה. ויבאר טעם הדבר על פי עוצם הטומאה שעורר על ידי הלשון הרע, ויבאר עצם היכולת להיטמא על פי ענין טומאת ירושלים בחורבנה. ואחר כך יבוא דברי רבי יהודה החולק וסובר שאפשר להתכפר מחטא לשון הרע על ידי התשובה. ואחר כך יבאר בארוכה על פי סוד, ענין הדברים שהיה מביא המצורע לטהרתו.

'זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הפתח' (ויקרא יד ב). **רבי יצחק פתח** לפרש פסוק זה, ותחילה מבאר את הפסוק (קהלת א ה) **'וְזִרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זִרְחַ הוּא שֵׁם'**. האי קרא **אֲתַמַר** - פסוק זה נלמד, **וְאִוקִימְנָא לִיה** - והעמידו אותו, שהכתוב שמדבר **בְּנִשְׁמַתָּא דְבַר נֶשׁ** - בנשמתו של האדם. **בְּשַׁעֲתָא דְהֵיא קִימָא עֲמִיה** **דְבַר נֶשׁ בְּהֵיא עֲלֵמָא** - בשעה שהנשמה קיימת עם האדם בעולם הזה, **פְּדִין** - אז היא בבחינת **'וְזִרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ'**, כי הנשמה זורחת בקדושתה ומאירה בכל גוף האדם. ומה שכתוב **'וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ'** שהוא שקיעת השמש, הוא מדבר על נשמת האדם אשר **בְּזִמְנָא דְנִפְיָק בַּר נֶשׁ מְהֵיא עֲלֵמָא** - בשעה שמסתלק האדם מן העולם הזה, ואז **וְאִשְׁתַּכַּח בְּתִשְׁבּוּבָה** - ונמצא ששב בתשובה על כל עוונותיו, אשר לכן נקראת הנשמה 'שמש' גם בהסתלקותה, כיון שהיא שוורה וזורחת כבתחילה, **פְּדִין** - אז נאמר עליו **'אֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זִרְחַ הוּא שֵׁם'**, שהנשמה שואפת ועולה 'אל מקומו', אל מקום משכן הנשמות שממנו נחצבה הנשמה, ושם היא זורחת ומתענגת מזיו השכינה. וכל זאת הוא **אֵי זְכָא אִיהוּ** - אם הוא צדיק, **כְּמָה דְאָתָּ אָמַר** - כמו שנאמר (ויקרא כב ז) **'וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאכַל מִן הַקֹּדְשִׁים'**, ומשמעו, 'ובא השמש', כאשר מסתלק הצדיק, 'וטהר' על ידי תשובה. אז, 'ואחר יאכל מן הקדשים', שיזכה להתענג בקדושה עילאה ממזון רוחני שיש לנשמות בגן עדן.

לאחר שביאר רבי יצחק שעל ידי תשובה נטהר מכל העוונות וזוכה לגן עדן, מבאר כי חטא לשון הרע אינו מתכפר בתשובה.

תָּא חֲזִי - בוא ראה, **כָּל חוֹבֵי עֲלֵמָא** - כל חטאי העולם, **קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר עֲלֵיהוּ** - הקדוש ברוך הוא מכפר עליהם כאשר שבים עליהם **בְּתִשְׁבּוּבָה, בַּר מְהֵוּא לִישְׁנָא בִּישָׂא** - חוץ מבעל הלשון הרע, **וְדַאֲפִיק שׁוּם בִּישׁ עַל חֲבֵרִיה** - ומי שמוציא שם רע על חבירו, **וְהָא אִוקִימְנָה** - והרי העמידוהו כי מה **דְּכִתְיב 'זאת תהיה תורת המצורע** ביום טהרתו והובא אל הפתח', היינו כי **זאת היא תורתו של מוציא שם רע**, כי 'מצורע' נוטריקון 'מוציא רע', וגם 'ביום הרת' שישוב בתשובה, מכל מקום 'הובא אל הכהן' שיצטרך לבא אל הכהן לאחר שילקה בצרעת, כי אינו מתכפר לגמרי על ידי תשובה לבד.

רבי חייא מפרש מדוע לוקה המספר לשון הרע בצרעת דווקא.

רבי חייא אמר לפרש מדוע לוקה בעל הלשון הרע בצרעת דווקא. כי **כָּל מֵאֵן דַּאֲפִיק לִישְׁנָא בִּישָׂא** - כל מי שהוציא לשון הרע, **אִסְתַּאבֵּן לִיה כָּל שִׁיפּוּי** - נטמאים לו כל אבריו, על ידי רוח הטומאה שנשאבה בקרבו כאשר

'זאת תהיה תורת המצורע' (ויקרא יד ב). **רבי יצחק פתח**, **'וְזִרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זִרְחַ הוּא שֵׁם'** (קהלת א ה). **הָאֵי קְרָא אֲתַמַר**, **וְאִוקִימְנָא לִיה בְּנִשְׁמַתָּא דְבַר נֶשׁ. בְּשַׁעֲתָא דְהֵיא קִימָא עֲמִיה דְבַר נֶשׁ בְּהֵיא עֲלֵמָא, פְּדִין 'וְזִרְחַ הַשֶּׁמֶשׁ'. 'וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ', בְּזִמְנָא דְנִפְיָק בַּר נֶשׁ מְהֵיא עֲלֵמָא, וְאִשְׁתַּכַּח בְּתִשְׁבּוּבָה, פְּדִין 'אֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זִרְחַ הוּא שֵׁם', אֵי וּבָאָה אִיהוּ, כְּמָה דְאָתָּ אָמַר (ויקרא כב ז) 'וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאכַל מִן הַקֹּדְשִׁים'.**

תָּא חֲזִי, כָּל חוֹבֵי עֲלֵמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר עֲלֵיהוּ בְּתִשְׁבּוּבָה, בַּר מְהֵוּא לִישְׁנָא בִּישָׂא, וְדַאֲפִיק שׁוּם בִּישׁ עַל חֲבֵרִיה, וְהָא אִוקִימְנָה דְכִתְיב 'זאת תהיה תורת המצורע', זאת היא תורתו של מוציא שם רע.

רבי חייא אמר, כָּל מֵאֵן דַּאֲפִיק לִישְׁנָא בִּישָׂא, אִסְתַּאבֵּן לִיה כָּל שִׁיפּוּי, וְיִתְחַזֵּי לְסַגְרָא, בְּגִין דְּהֵיִיא מְלָה בִּישָׂא סְלָקָא, וְאֲתַעֲר רִוְחָא מְסַאָבָא עֲלוּי, וְאִסְתַּאבָּא, אֲתֵי לְאִסְתַּאבָּא, מְסַאָבִין לִיה. בְּמַלְה דְּלִתְתָּא אֲתַעֲר מְלָה אַחְרָא.

פְּתַח וְאָמַר, 'אֵיכָה הִיִּתְה לְזוֹנָה קְרִיָּה נְאֻמְנָה' וְגו' (ישעיה א כא). **מֵאֵן דְּהוֹת מְהִימְנָא לְבַעֲלָה**, אֶהְדַּרְת לְזוֹנָה.

'מִלְּאֲתֵי מִשְׁפֵּט' (שם), 'מִשְׁפֵּט' וְדַאי, דא קודשא בריך הוא. **'צָדֵק' (שם), דא בְּנֹסֵת יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דְּאֲתַעֲרַת מְלָה אַחְרָא, אִסְתַּלַּק מִנֶּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשָׂרְיָא בְּה רִוְחָא דְקִטְלוּי. הָדָא הוּא דְכִתְיב (שם) 'וְעֵתָה מְרַצְחִים'.**

'עַץ אֲרֹז, הָא יָדִיעַ - הָרִי יְדוּעַ פִּירוּשׁוֹ, שְׁהוּא כְּמָה דָּאָת אָמַר - כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (מַלְכִים א' ה' יג) 'מִן הָאֲרֹז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן. וּמִבְּאֵר, דְּהָא - שְׁהָרִי הָהוּא 'עַץ אֲרֹז' שְׁהוּא הַתְּפֹאֲרַת לֹא אֲשֶׁתְּרִשָׁן נְטִיעוּי - אִין נְטִיעוּתוֹ מִשְׁתַּרְשׁוּת, אֶלָּא 'בְּלִבְנוֹן' - שְׁהוּא הַכְּתָר. כְּלוּמַר, עֵינִין עֲלִיית הַתְּפֹאֲרַת לַכְּתָר הוּא הַתְּקַשְׁרוֹת הַתְּפֹאֲרַת בְּשֵׁרְשׁוֹ שְׁהוּא בְּכַתְר, כְּדִי לִינוּק וּלְהַמְשִׁיךְ שִׁפְעָה מִשָּׁם. וְהָא אֲתַמַּר - וְהָרִי כְּבַר לַמְדוּנוֹ דְּבַר זֶה. הַתְּבֵאֵר, כִּי הַמְצוּרֵעַ הִיָּה צָרִיךְ לְהַבְיֵא עֵץ אֲרֹז כְּדִי לְתַקֵּן מַה שֶּׁפָּגַם בַּתְּפֹאֲרַת בְּבַחֲיִנָּה שְׁהִיא מִשְׁתַּרְשַׁת בְּכַתְר, וּשְׁתֵּי הַצְּפָרִים בְּאוֹת לְתַקֵּן אֵת מַה שֶּׁפָּגַם בְּבִינָה וּבְמַלְכוּת שֶׁהַתְּפֹאֲרַת אַחוּזָה בְּהוֹן, כִּי הַבִּינָה הִיא לְמַעַלָּה מִן הַתְּפֹאֲרַת וְהַמַּלְכוּת הִיא לְמַטָּה מִמֶּנָּה. לְפִי זֶה שׁוֹאֵלִים רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסֵי לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, 'אֲזִיב', שְׁגַם הוּא בְּחִינַת עֵץ. לְמָה הִיָּה צָרִיךְ הַמְצוּרֵעַ לְהַבְיֵא, וּמַאי - וְלֵאמֹר סְפִירָה שֶׁפָּגַם בַּהּ הַמְצוּרֵעַ הוּא רֹמֵז.

לפני שיתרץ רבי שמעון מהו ענין האזוב ושתי הצפרים, מתחיל לבאר ענין האור השורה על העובד את ה'.

פְּתַח רבי שמעון לתרץ וְאָמַר לְפָרֵשׁ אֵת הַכְּתוּב, 'וְצִנְיָה הִכְהֵן וְלָקַח לְמִשְׁהָר שְׁתֵּי צְפָרִים חַיּוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֹז וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת וְאֲזִיב'. ומקדים, תָּא חֲזִי - בּוֹא רֵא, כִּי כָל מַה שִׁיכּוֹל לִפְגּוֹם הָאָדָם בְּחַטָּאִין הוּא רַק מִן הַתְּפֹאֲרַת וּלְמַטָּה. כִּי הֵנָּה בַּר נֶשׁ דְּמִשְׁתַּדֵּל בְּפּוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה - אָדָם הַעוֹסֵק בְּעַבְדוּת קוֹנוֹ לַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו, וְאֲשֶׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא - וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁאֲרִי עֲלוּי - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפֹאֲרַת שׁוֹרָה עֲלוּי לְפַעֲמִים, וּשְׁכִינְתָא אֲשֶׁתַּתְּפָא בְּהִדְיָה - וְהַשְׁכִּינָה שְׁהִיא בְּחִינַת הַמַּלְכוּת מִשְׁתַּתְּפָת עִמּוֹ בְּתַמִּידוּת.

ומבאר מה קורה אילו נוטה האדם לרע. אבל כִּיּוֹן דְּבַר נֶשׁ אֲתִי לְאֶסְתָּאבָא - כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם בָּא וְרוֹצֵה לְהִיטְמֵא בְּחַטָּאִים, מִסְתַּלְקִים מִמֶּנּוּ כּוֹחוֹת הַקְדוּשָׁה בְּהַדְרָגָה, תַּחֲלִילָה שְׁכִינְתָא אֲסִתְּלַקַת מִנְיָה - הַשְׁכִּינָה מִסְתַּלְקַת מִמֶּנּוּ, כְּדִי שְׁלֹא יִתְאַחַז בַּהּ הַחִיצוֹנִים. וְאַחַר כֵּךְ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְחִיק מִנְיָה - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּפֹאֲרַת, מִתְּרַחֵק מִמֶּנּוּ עוֹד יוֹתֵר. וְכֵן וְכָל סִטְרָא דְּקְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה - וְכָל צַד הַקְדוּשָׁה שֶׁל קוֹנוֹ, שֶׁהֵם הַנִּשְׁמָה וּמַחְנוֹת הַשְׁכִּינָה, גַּם הֵם מִתְּרַחֲקִין מִנְיָה - מִתְּרַחֲקִים קִצַּת מִמֶּנּוּ. וְשְׁאֲרִי עֲלוּיָה רוּחַ מְסָאבָא, וְכָל סִטְרָא דְּמִסְאָבָא - וְשׁוֹרָה עֲלוּיָה רוּחַ טוֹמָאָה, וְכָל צַד הַטוֹמָאָה.

ומבאר שעל ידי התשובה חוזרים לשרות עליו.

ואם לאחר שנטמא אָתִי לְאֶתְדַכְּאָה - בָּא לְהִיטְרָה, מִיַּד מְסִיעִין לִיָּה - לוֹ מְלַמְעֵלָה לִיטְרָה, אֵךְ עֲדִיין אִין חוֹזְרִים לְשֵׁרְשׁוֹת עֲלוּי הַקְדוּשׁוֹת שֶׁהַסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ. אֲבָל בְּתַר דְּאֶתְדַכְּי וְאַהֲדָר - אַחַר שֶׁנִּטְמָה וְחָזַר בְּתַשׁבּוּבָה וְגַמְרָה לְהִיטְרָה כְּלִיל מִטוֹמָאָתוֹ, אֵז הָהוּא דְּאֶסְתַּלַּק מִנְיָה - שֶׁהַסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ בְּשַׁעֲרָה שְׂרַצָּה לְחַטּוֹא, שְׁהוּא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְׁכִּינָה וּמַחְנוֹתֶיהָ וּנְשַׁמְתוּ, אַהֲדָר וְשְׁאֲרִי עֲלוּי - חוֹזְרִים וְשׁוֹרִים עֲלוּי. נִצְמַא כִּי פִּגְם הַחַטָּאִים מְגִיעַ רַק עַד הַתְּפֹאֲרַת, וְאִם כֵּן לֹא יִתְכַּן שֶׁהַכְּתוּב הַעוֹסֵק בְּתִיקוֹן פְּגַמֵּי הַמְּסַפֵּר לְשׁוֹן הָרַע יַעֲסוּק בְּסִפְרוֹת שֶׁלְמַעַלָּה מִן הַתְּפֹאֲרַת, וְשׁוֹב לֹא יִתְכַּן כִּי שְׁתֵּי הַצְּפָרִים מוֹרוֹת עַל בִּינָה וּמַלְכוּת, כִּי הַפִּגְם אֵינוֹ מְגִיעַ לְבִינָה שְׁהִיא לְמַעַלָּה מִן הַתְּפֹאֲרַת.

צדק, לנים בה עתה המרצחים! ובכך היתה ירושלים לזונה, כי אז היא יונקת מן הסטרא אחרא תחת היותה יונקת מן הקדושה. כיון שהתבאר כי גם ירושלים עיר הקודש היתה יכולה להיטמאות, יתבאר איך יתכן שהמספר לשון הרע יטמא.

מעתה, ומה ירושלים שהיא קרְתָא קְדִישָׁא - עיר קדושה, כלומר מקום הקדושה עצמה, ואף על פי כן אירע לה כְּפָה, שְׁרוּחַ הַטוֹמָאָה יִכְלָה לְשֵׁרְשׁוֹת בַּהּ, וּבְכַךְ נִהְפְכָה לְזוֹנָה טוֹמָאָה. אִם כֵּן שְׁאֲרִי בְּנֵי נֶשָׁא - שְׁאֲרִי בְּנֵי אָדָם הַרְשָׁעִים, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁעַל יְדֵי שְׁמַעוֹרִים אֵת רוּחַ הַטוֹמָאָה בְּלִשׁוֹנָם הָרַע, נִהְפְכִים הֵם עִצְמָם לְטוֹמָאָה וּבְכַךְ לּוֹקִים הֵם בְּצַרְעוּת. הָדָא הוּא דְּכְתִיב - זֶהוּ מַה שֶׁכְּתוּב 'זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמְצוּרֵעַ', שֶׁהַכּוֹנֵה, כִּי זֹאת הִיא נְחֻלַת הַמוֹצִיא שֶׁם רַע שְׁהוּא לּוֹקֵה בְּצַרְעוּת גַּם אִם יִטְהַר עִצְמוֹ בְּתַשׁבּוּבָה, כִּיּוֹן שְׁהוּא הַמְשִׁיךְ עַל עִצְמוֹ אֵת רוּחַ הַטוֹמָאָה עַל יְדֵי דִיבּוּרֵי הָרַעִים.

לאחר שרבי יצחק ורבי חייא ביארו כי נגע הצרעת בא לאדם על ידי שמעורר רוח טומאה למעלה בלשון הרע, חולק עליהם רבי יהודה ומפרש כי המלכות עצמה נוקמת רבי יהודה החוטא.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְפָרֵשׁ מַה שֶׁכְּתוּב 'זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמְצוּרֵעַ', פִּירוּשׁוֹ, כִּי 'זֹאת' שְׁהִיא מִיַּד הַמַּלְכוּת, הִיא 'תְּהִיָּה' וְדַאי לְקַבְלִיָּה - כְּנִגְדּוֹ, לְאֶתְפָּרְעָא מִנְיָה דְּהָהוּא הַלִּיפְרַע מִמִּי שְׁהוּא מוֹצִיא שֶׁם רַע, הַרְמוּז בְּתִיבַת 'מְצוּרֵעַ'.

עוד חולק רבי יהודה, וסובר כי שייך לשוב בתשובה על חטא לשון הרע.

ושואל, מה שכתוב בהמשך (ויקרא יד ב) 'בַּיּוֹם טְהַרְתּוּ וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן, מַאי קָא מְשַׁמַּע לָן - מַה מְלַמְדוּנו, שְׁהָרִי כְּתוּב בְּפִסְקוֹ לְאַחֲרָיו (שֶׁם פִּסְקוֹ א) 'וְצִנְיָה הִכְהֵן אֶל מַחֲזִיק לְמַחְנֶה', וְאִם הַכְּהֵן הוּא זֶה שְׁבָא אֶל הַמְצוּרֵעַ, לְמָה נִאֲמַר שְׁהוּא מוּבָא אֶל הַכְּהֵן. וּמִשִּׁיב, מְשַׁמַּע, מֵאֵן דְּאִית לִיָּה לִישְׁנָא בִּישָׁא - מִי שִׁישׁ לוֹ עוֹן לְשׁוֹן הָרַע, צְלוּתִיהָ לֹא עֲלֵתָ קָמִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא - תְּפִילַתּוֹ אֵינָה עוֹלָה לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּהָא אֲתַעַר עֲלֵיהָ רוּחָא מְסָאבָא - שְׁהָרִי הַתְּעוֹרָרָה עֲלוּי רוּחַ טוֹמָאָה וְהַתְּלַבְּשָׁה בּוֹ. כִּיּוֹן דְּאֶהֲדָר - שְׁחֹזַר וְהִרְהַר בְּתַשׁבּוּבָה, הוֹסִיף וְקַבִּיל עֲלֵיהָ תַשׁבּוּבָה וְקִיבַל עַל עִצְמוֹ תַשׁבּוּבָה כְּפּוֹעֵל, אֵז מַה כְּתִיב - מַה כְּתוּב, 'בַּיּוֹם טְהַרְתּוּ וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן' וְגוֹ', כִּי 'בַּיּוֹם טְהַרְתּוּ' כֹּאשֶׁר יִשׁוּב בְּתַשׁבּוּבָה, אֵז 'וְהוּבָא' תְּפִילַתּוֹ 'אֶל הַכְּהֵן' שְׁהוּא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַנִּקְרָא כֵּן עַל שֶׁם שְׁהוּא מִתְּפַשֵּׁט לְקַבֵּל תַשׁבּוּבָתוֹ שֶׁל הַמְצוּרֵעַ, וְהַתְּפַשֵּׁטוּת זֶה בָּאָה מִמִּדַּת הַחֶסֶד שְׁהִיא בְּחִינַת יִמִּין, כִּי יִמִּינוֹ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים. וְזֶהוּ מַה שֶּׁמְבַאֵר הַכְּתוּב שֶׁלֹאֲחֲרָיו 'וְצִנְיָה הִכְהֵן אֶל מַחֲזִיק לְמַחְנֶה וְרָאָה הַכְּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נִגַע הַצָּרְעוּת מִן הַצָּרְעוּעַ' וְגוֹ', כִּי קִבַּלַת תְּפִילַתּוֹ הִיא רַק אַחַר שֶׁיֵּצֵא הַכְּהֵן' שְׁהוּא הַתְּפַשֵּׁטוּת לְקַבֵּל בְּתַשׁבּוּבָה, 'וְרָאָה הַכְּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נִגַע הַצָּרְעוּעַ' כִּי שָׁב בְּתַשׁבּוּבָה.

מכאן הולך ומבאר סוד הדברים שהיה צריך המצורע להביא לטהרתו. 'וְצִנְיָה הִכְהֵן וְלָקַח לְמִשְׁהָר שְׁתֵּי צְפָרִים חַיּוֹת' וְעֵץ אֲרֹז וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת וְאֲזִיב' (שֶׁם פִּסְקוֹ ז). כֵּן אֵלּוֹ הַדְּבָרִים לְתַקֵּן אֵת מַה שֶּׁפָּגַם הַמְצוּרֵעַ, כְּפִי שִׁתְּבֵאֵר לְהַלֵּן. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסֵי הוּן שְׁכִיחֵי קָמִיָּה - הֵיוּ מְצוּיִים לְפָנָיו דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוּחָאִי. יוֹמָא חַד אָמְרוּ לִיָּה - יוֹם אֶחָד אָמְרוּ לוֹ, מַה שֶׁכְּתוּב

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 | אר"צ 054-437-0054 | אר"י 076-8806-44-20 | להשיג בתנודות הספרים המובחרות